

Arrest

nr. 262 363 van 18 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 april 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van K.S. (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars en Iraans staatsburger. U studeerde voor ingenieur. In farvardin 1392 (Iraanse kalender, stemt overeen met maart/april 2013 in de Gregoriaanse kalender) huwde u met F. J.P. (...). U hebt twee familieleden met een uitgebreid netwerk en connecties: A. K. (...) werkt bij een bedrijf uit de petrochemische sector en H. K. (...) werkt onrechtstreeks voor de defensie-

industrie. K. (...) raadde u aan om uw eigen bedrijf te starten en hij zou u in contact brengen met de juiste mensen. In 1392 (2013/2014) startte u een bedrijfje dat elektronische componenten leverde aan onder andere de petrochemie en de defensie-industrie. In farvardin 1397 (maart/april 2018) had u een vergadering met R.B. (...) van Koshrou Industries, een dochterbedrijf van Shiraz Industries. B. (...) stelde u voor een bedrijf op te richten in China en u zou er directeur of projectmanager worden. Hoewel u aanvankelijk oren had naar zijn voorstel, besliste u na overleg met uw vader om hier niet op in te gaan. Uw vader vreesde immers dat het bedrijf, dat de Amerikaanse sancties moest omzeilen, zich zou inlaten met onkiesse zaken zoals het witwassen van geld en wapenhandel. Hij vreesde ook dat u niet meer zou zijn dan een pion die riskeerde voor alles op te draaien. Op 27 ordibehesht 1397 (17 mei 2018) deelde u B. (...) mee dat u niet op zijn voorstel in zou gaan. Hij was kwaad. Hij zei u dat iedereen het volste vertrouwen had in uw capaciteiten en ook dat u nu een staatsgeheim kende. U wist niet wat te antwoorden en ging weg. U contacteerde K. (...) die u vertelde dat u er goed aan deed de job te aanvaarden. Toen u hem vertelde dat u dit echt niet zag zitten, beloofde hij te bemiddelen. U besloot om intussen op reis te gaan. Toen u op 18 khordad 1397 (8 juni 2018) terugkwam van uw reis, merkte u dat er bij u thuis was ingebroken. Er was op een luidspreker na niets verdwenen. U zei aan uw echtgenote dat de inbrekers vermoedelijk om een of andere reden op de vlucht waren geslagen; u was er echter van overtuigd dat de inbraak verband hield met uw probleem op het werk. In deze periode merkte u ook dat uw bedrijfje minder aankooporders vanwege Koshrou Industries kreeg. In dezelfde periode werd uw vrouw op weg naar haar kapsalon achtervolgd maar uiteindelijk gebeurde er niets met haar omdat ze kon ontkomen. Toen u vernam dat de bemiddelingspoging van meneer K. (...) op niets was uitgedraaid, nam u op 8/5/1397 (30 juli 2018) opnieuw contact op met B. (...). U vertelde dat u niet op het voorstel kon ingaan omdat u voor uw ouders moest zorgen, maar hij had hier andermaal geen boodschap aan. Hij vertelde u dat het voorstel niet van hem kwam, maar van hogerop kwam, en dat u in wezen niet veel keuze had: u was immers een staatsgeheim te weten gekomen. U besliste geen contact meer op te nemen in de hoop dat de problemen vanzelf zouden overwaaien. Twee weken later, op 22 mordad 1397 (13 augustus 2018), werd u bij uw thuiskomst meegenomen door drie mannen in burger. U vermoedt dat ze van het Ettelaat (Ministerie van Informatie) waren. De mannen namen u mee naar hun bureau en u werd er een nacht vast gehouden. U werd niet beledigd of geslagen maar ze vertelden u dat indien u op het voorstel zou ingaan, u veel geld zou verdienen. Indien u echter zou beslissen om niet op het voorstel in te gaan, zouden ze u alles afnemen. U vertelde hen dat het in orde was en u werd teruggebracht. U vertelde uw vrouw, die uw afwezigheid bij de politie had aangegeven, dat jullie niet langer veilig waren in Iran en dat jullie het land moesten verlaten. Omdat u vreesde dat een reisverbod het u onmogelijk zou maken het land te verlaten, contacteerde u uw schoonvader die connecties heeft in de grensregio. Op 25 mordad 1397 (16 augustus 2018) verliet u Iran. Via Urmia staken jullie de grens over naar Turkije. Vervolgens gingen jullie via Istanbul naar Servië en Griekenland, waar jullie acht maanden bleven. Jullie werden er opgelicht door de smokkelaar waardoor jullie buiten moesten slapen. Uw vrouw was er erg aan toe en kampte met een depressie. In Griekenland brachten twee Amerikaanse pastors jullie de blijde boodschap. U ging er naar de kerk en u nam deel aan de zanggroep en de Bijbelstudie. Op 13 april 2019 werd het verlossingsgebed voor jullie voorgelezen en sindsdien beschouwen jullie zich als christenen. Op 8 mei 2019 lukte het jullie ten langen leste om naar België te reizen waar u op 10 mei 2019 om internationale bescherming verzocht. Uw vader hield zich na uw vertrek nog bezig met een aantal administratieve verplichtingen betreffende uw bedrijf. Zo keerde hij onder andere de lonen uit. Na uw vertrek vernam u tevens van uw vader dat H.K. (...) werd meegenomen door de autoriteiten en dat ze hem vragen stelden over u. Bij terugkeer naar Iran vreest u dat de autoriteiten u zullen doen verdwijnen. In België ging u voor de uitbraak van corona naar de kerk in Kuurne. Via zoom hield u contact met de Amerikaanse pastors uit Griekenland.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje), uw mellikaart (nationale kaart), uw legerdienstkaart, uw huwelijksakte, twee diploma's, verschillende documenten in verband met (de oprichting, financiële gegevens en commerciële activiteiten van) uw bedrijf, foto's van u in Iran, een proces-verbaal van de politie opgesteld naar aanleiding van de melding van uw echtgenote dat u drie dagen voor jullie vertrek een dag verdwenen was, bewijsstukken betreffende de uitbetaling van de lonen van uw twee werknemers na uw vertrek, een bewijs ter staving van het beëindigen van het huurcontract van het pand waar uw bedrijf gevestigd was, een artikel van Oilprice.com over een spionagehub die China in Iran wil bouwen – u vermoedde dat u deel had kunnen uitmaken van dit project als u op het voorstel van B. (...) was ingegaan –, foto's van verwondingen die jullie opliepen onderweg van Iran naar België, de omslag die gebruikt werd om Iraanse documenten naar jullie te versturen, een aanbevelingsbrief in verband met jullie bekering in Griekenland, een attest waaruit blijkt dat u met succes in Griekenland een christelijke opleiding voltooide, foto's van jullie geloofsactiviteiten in Griekenland, foto's van een online-meeting en een youtube-link van een viering.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat jullie opeenvolgende verklaringen niet met elkaar overeenstemmen. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u een bedrijf had die werkzaam was in de verkoop van militair materieel en in de petrochemiesector (Verklaring DVZ, vraag 12). Uw vrouw verklaarde toen net als u dat u een eigen bedrijf had werkzaam in de verkoop van militair materiaal en in de petrochemiesector (vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ F. (...), vraag 3.5). U verklaarde er voorts dat u op een vergadering met de Iraanse minister van Defensie gevraagd werd om uw bedrijf naar China over te plaatsen om het embargo tegen Iran te ontwijken. Toen u dit voorstel afwees, kwamen niet nader omschreven personen voor uw arrestatie regelmatig naar u thuis (Vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Gevraagd of u opmerkingen over uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken had, verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u nooit een vergadering bijwoonde met de minister van Defensie maar dat het met één van de directeurs van de defensie-industrie was (CGVS, p. 3). Ook verklaarde u dat u elektronisch materieel en onderdelen verkocht – tijdens uw onderhoud sprak u onder andere over decoders, alarmsysteem en rookmelders (CGVS, p. 6) – en dus geen olie, gas of militair materieel (CGVS, p. 3). U verklaarde ook dat de autoriteiten slechts een paar keer naar u thuis kwamen en niet voortdurend (CGVS, p. 3). Uiteindelijk bleek uit uw verklaringen tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal dat er slechts één keer voor uw arrestatie een probleem was, met name de inbraak door onbekenden (CGVS, p. 12). U weet de discrepanties tussen uw opeenvolgende verklaringen aan het feit dat jullie, hoewel de tolk Perzisch sprak, de tolk niet verstonden en dat u toen uw verklaringen werden voorgelezen merkte dat niet alles letterlijk vertaald werd. U had bovendien de indruk dat de tolk slechts vertaald had wat ze van uw uitleg begrepen had (CGVS, p. 3). Dat al deze fouten het gevolg zouden zijn van het feit dat jullie de tolk niet goed begrepen hadden, dat u merkte dat niet alles letterlijk vertaald werd en dat de tolk enkel vertaalde wat ze van uw verklaringen begrepen had is echter niet toereikend als uitleg voor dergelijke discrepanties, temeer daar uit de vragenlijst expliciet blijkt dat het verslag u werd voorgelezen en vervolgens door u ter goedkeuring werd ondertekend (Vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ, vraag 3.8). Geconfronteerd hiermee, erkende u bovendien dat er precies werd voorgelezen wat u verklaard had maar dat nadien gebleken was dat er iets anders geschreven stond (CGVS, p. 3). Deze gewijzigde rechtvaardiging, met name dat de tolk uw verklaring correct zou hebben voorgelezen maar dat het niet correct werd neergeschreven, is weinig ernstig, temeer daar ambtenaar en tolk er geen enkel belang bij hebben om uw verklaringen verkeerd te noteren. Overigens beweerde uw echtgenote dat er in het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerdelijk stond dat zij omwille van het christendom naar België was gekomen. Uit dit verslag blijkt echter hoogstens dat u in Griekenland bekeerd bent, hetgeen u ook op het Commissariaat-generaal bevestigde (Vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ F. (...), vraag 3.4; CGVS F. (...), p. 3). Ook hieruit kan bezwaarlijk een tolkfout blijken. Het feit dat u uw verklaringen op verschillende punten wijzigt, ondermijnt danig de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Dat uw asielrelaas geloofwaardigheid ontbeert, blijkt echter niet alleen uit discrepanties tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze op het Commissariaat-generaal, maar ook uit verschillende bijkomende incoherenties, merkwaardigheden en lacunes in jullie opeenvolgende verklaringen.

Zo kan erop gewezen worden dat het niet meteen aannemelijk overkomt dat de autoriteiten aan u zouden denken voor de rol van directeur of projectmanager van een belangrijk Chinees project dat u als cruciaal voor de Iraanse staat omschreef. U erkende immers dat u slechts een kleine garnaal bent, die niemand kent (CGVS, p. 18-19; p. 24). Dat u, een kleine ondernemer in heel onschuldige elektronische onderdelen (die nooit voor wapens konden gebruikt worden) met slechts twee werknemers in dienst, gevraagd zou worden om een belangrijk project te leiden in China om de Amerikaanse sancties te kunnen omzeilen – u alludeerde in dit verband op een mogelijk verband met kernenergie en wapens – klinkt, mede gelet op het feit dat u geen kennis heeft van of ervaring heeft met kernenergie of wapens, weinig aannemelijk (CGVS, p. 24-25). Het is ook weinig aannemelijk dat u door de Iraanse autoriteiten gedwongen zou worden – u werd gearresteerd en men liet u vrij toen u besliste het aanbod te aanvaarden (CGVS, p. 13) – om een functie te vervullen waarvoor wederzijds vertrouwen onontbeerlijk is. Uit uw verklaringen blijkt immers dat mensen uit uw vakgebied er alles aan doen om bij (het ministerie van) defensie aan de slag te kunnen, omdat het de grootste en eerste werkgever op het gebied van elektronica en elektriciteit is (CGVS, p. 17).

Dat het, gelet op de velen die blijkbaar op vrijwillige basis voor het ministerie van defensie willen werken, nodig zou zijn om u te dwingen om een bepaalde activiteit uit te voeren, kan bezwaarlijk overtuigen. Ook het argument dat u door het voorstel een staatsgeheim kent en daarom geen keuze had, kan dan ook maar moeilijk overtuigen. U kende immers weinig details over wat er precies van u verwacht werd. Hoewel u speculeerde dat uw expertise voor wapentuig en kernenergie zou kunnen gebruikt worden, had u geen concrete indicaties dat uw kennis hiervoor misbruikt zou worden. Men vertelde u enkel dat er een bedrijf in China zou opgericht worden zodat de Iraanse autoriteiten spullen, apparaten en onderdelen die door de sancties niet naar Iran mochten komen wel zouden kunnen verhandelen (CGVS, p. 18; p. 24). U wist echter niet hoe het bedrijf zou gaan heten, wanneer of waar in China het bedrijf opgericht zou worden, noch welke Chinese of Iraanse actoren betrokken partij zijn (CGVS, p. 23-25). Dat Iran nauwe banden onderhoudt met China, wat ook blijkt uit het door u neergelegde artikel van oilprice.com, en dat het land de economische sancties probeert te omzeilen kan men echter bezwaarlijk een staatsgeheim noemen. In dit verband kan tot slot nog gewezen worden op een kleine, maar significante tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. U verklaarde eerst dat u het aanbod dat B. (...) u op 20/1/1397 had gedaan in eerste instantie aanvaard had en dat u er geen probleem mee had (CGVS, p. 11), terwijl u even later verklaarde dat u toen alleen geluisterd hebt en dat u ja noch nee had gezegd (CGVS, p. 14). Gelet op bovenstaande bevindingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat B. (...) aan u voorgesteld zou hebben om aan een Chinees project deel te nemen.

Dat u uw probleem niet aannemelijk gemaakt heeft blijkt ook en vooral uit het feit dat uw vrouw zeer weinig wist over uw problemen. Zo wist uw vrouw, ondanks dat jullie in de eerste maand van 1392 huwden en dat u datzelfde jaar uw bedrijf oprichtte, niet welke contacten u precies had met de overheid en waarom uw bedrijf precies zo interessant was voor de overheid (CGVS F. (...), p. 5). Verder verklaarde uw vrouw dat ze enkel wist dat u door de autoriteiten gevraagd werd om in een bedrijf in China te gaan werken maar dat ze niet wist wanneer u het voorstel kreeg, hoe u hier in eerste instantie op gereageerd had en hoe de autoriteiten reageerden toen u uiteindelijk het aanbod afsloeg. Ze wist zelfs niet waarom u het aanbod weigerde. Dergelijke vragen heeft ze ook niet gesteld (CGVS F. (...), p. 8). Wat uw arrestatie betreft wist uw vrouw niet door hoeveel agenten u gearresteerd werd noch wist ze waar en hoe u werd vastgehouden, wat ze tijdens uw arrestatie aan u vroegen en waarom u uiteindelijk was vrijgelaten. Hoewel uw vrouw verklaarde dat u na de arrestatie onverzorgd en in de war naar huis kwam verklaarde ze bovendien dat ze u niet gevraagd had hoe u door de autoriteiten behandeld werd. Ze verklaarde weliswaar te vermoeden dat ze u niet slecht behandeld hadden omdat ze geen sporen zag maar gaf toe dat ze het u niet gevraagd heeft (CGVS F. (...), p. 7-9). Haar vergoelijking – u sprak niet met haar over uw werk en ze wist zo weinig van de problemen omdat ze niets van uw werk wist en er daarom niet naar vroeg – kan niet weerhouden worden. Dat u gearresteerd werd maar dat uw vrouw niet informeerde naar wat u overkomen was, is immers compleet ongeloofwaardig. Ook haar bewering dat ze u niet gevraagd heeft hoe u behandeld werd tijdens uw arrestatie omdat ze niet aan het incident wou denken, is weinig ernstig. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij zich uitgebreid informeert over die elementen die rechtstreeks verband houden met zijn of haar verzoek om internationale bescherming, quod non in casu. De uiterst lacunaire kennis van uw vrouw over zaken die aan de essentie van jullie vluchtrelaas raken, maakt dat er geen enkel geloof kan gehecht aan de door u beweerde problemen.

Dat er aan het door u beweerde probleem geen geloof kan gehecht worden blijkt ook uit het merkwaardige feit dat u weinig informatie had over de evolutie van uw problemen sinds uw vertrek uit Iran. U wist weliswaar via uw vader dat H.K. (...) door de autoriteiten was benaderd en over u werd verhoord – hiervan was uw echtgenote merkwaardig genoeg niet op de hoogte –, maar u wist helemaal niets over wat er allemaal aan H. (...) werd gevraagd (CGVS, p. 15-16; CGVS F. (...), p. 10). U rechtvaardigde uw onwetendheid hierover door te stellen dat uw vader dergelijke vragen niet had gesteld en dat het gevaarlijk was om hierover te spreken (CGVS, p. 15-16). Deze rechtvaardiging overtuigt niet, aangezien het blijkbaar wel mogelijk was om u op de hoogte te brengen van H. (...)’s verhoor door de autoriteiten. Dat dit mogelijk was, maar dat het onmogelijk zou geweest zijn om de inhoud van de gestelde vragen te weten te komen, houdt geen steek. Overigens wist u ook niet of uw vader nog na uw vertrek contact gehad heeft met ingenieur K. (...) die eerder een bemiddelingspoging in uw zaak had ondernomen. Dat u het aan uw vader zou gevraagd hebben maar dat u enkel te horen zou gekregen hebben dat u zich geen zorgen moest maken – u gaat ervan uit dat uw vader heel veel dingen voor u verbergt – (CGVS, p. 17), klinkt bovendien weinig aannemelijk, aangezien uw vader, zoals aangehaald, u wel kon zeggen dat H. (...) werd verhoord. Uit het feit dat u zelf geen contact heeft opgenomen met K. (...) en dat u geen informatie heeft over contacten tussen K. (...), nochtans een familielid met invloed die voor uw vertrek een bemiddelingsrol heeft opgenomen, en uw vader kan bijgevolg opgemaakt worden dat u bij K. (...) niet heeft gepeild naar de actuele stand van zaken van uw problemen naar aanleiding van uw weigering om in China te gaan werken. Nochtans zijn uw problemen intussen geruime tijd geleden ontstaan en kan op zich niet worden uitgesloten dat ze intussen sinds uw vertrek uit Iran in positieve zin zijn geëvolueerd. Dat u noch over H.

(...)’s ondervraging informatie had noch via K. (...)geüpdatete informatie over uw problematiek heeft proberen te verkrijgen, tast, gelet op het reeds vermelde feit dat van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert naar al deze elementen die enigszins verband houden met zijn vrees bij terugkeer, wederom de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen aan.

Tot slot heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u tot op het moment van uw vertrek nog steeds een actief bedrijfje had. Er sloop immers een merkwaardigheid in uw verklaringen in dit verband. U verklaarde op 22/5 gearresteerd te zijn toen u terugkwam van uw werk. Drie dagen later, op 25/5, verliet u al halsoverkop uw land. Hierna sloot uw vader uw bedrijf af en betaalde nog uw twee werknemers uit (zie neergelegde uitbetalingen). Opvallend in dit verband is dat er blijkbaar geen lopende bestellingen waren op het moment van uw plotse vertrek (CGVS, p. 17). Dat er, ofschoon uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u tot aan uw vertrek bleef werken en ofschoon uw bedrijf in de verkoop van goederen werkte, geen enkele lopende bestelling meer geweest zou zijn, kan slechts moeilijk overtuigen. Deze eigenaardigheid is een extra aanwijzing dat uw bedrijf in andere dan de door u geschetste omstandigheden zijn activiteiten heeft stopgezet.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw vluchtrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn bovendien van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald om de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België en Griekenland gevoerde religieuze activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen inzake uw vluchtaanleiding maakt u die beoordeling onmogelijk.

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na uw vertrek uit Iran zijn de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Wat u betreft zijn er een aantal elementen die ernstige twijfels doen rijzen aangaande de authenticiteit van uw religieuze engagement en die wijzen op het opportunistische karakter van uw religieuze activiteiten in Europa. Zo kan opgemerkt worden dat hoewel jullie reeds in Griekenland besloten als christenen door het leven te gaan (CGVS, 19) en jullie in mei 2019 reeds in België aankwamen, jullie op de dag van jullie persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 26 november 2020 nog niet gedoopt waren. Verder is het opvallend dat jullie slechts zeer sporadisch naar de kerk gaan. Zo ging u pas een of twee maanden na uw aankomst in België naar de kerk in Kuurne (CGVS, p. 21). Hoewel de eerste lockdown plaatsvond in maart 2020 en er sindsdien momenten waren dat kerkbezoek mogelijk was, blijkt uit jullie verklaringen dat jullie laatste kerkbezoek in Kuurne dateert van januari 2020 (CGVS, p. 20). U voegde er zelfs expliciet aan toe dat u een maand à anderhalve maand voor het uitbreken van de coronacrisis een laatste keer naar de kerk in Kuurne ging en dat u intussen geen contact meer heeft met deze kerk (CGVS, p. 20; p. 22). Dit wijst op een zeer beperkte geloofsbetrokkenheid. U legde weliswaar uit dat u vond dat de Iraanse kerk van Kuurne jullie te weinig begeleidde. Dit is evenwel geen afdoende rechtvaardiging hiervoor, aangezien niet kan worden ingezien dat, indien jullie mentaal geen aansluiting vonden bij de kerk van Kuurne, jullie zich in België niet tot een andere kerk zouden kunnen richten waar jullie wel mentaal aansluiting zouden kunnen vinden. Uit de door u neergelegde documenten en uw verklaringen blijkt weliswaar dat u virtueel nog in contact staat met de Amerikanen in Griekenland die u tot bekering aanzetten, dat u Bijbelstudie volgt en bidt. Dat u op een betrokken en oprechte wijze met uw Grieks-Amerikaanse kerk in contact zou staan is echter niet aannemelijk. Ofschoon uit het attest van uw Grieks-Amerikaanse kerk blijkt dat u o.m. Bijbelstudie volgt, blijken jullie immers een uiterst beperkte kennis over de christelijke geloofspraktijk en over basiselementen van het christendom te hebben, waardoor niet kan aangenomen worden dat jullie werkelijk oprecht betrokken zouden zijn bij deze virtuele sessies. Zo kende u de betekenis van Pasen niet, waarop de verrijzenis van Christus herdacht wordt. Pasen is nochtans de belangrijkste christelijke feestdag. U verklaarde dat Pasen de dag is dat Jezus op zijn volgelingen schijnt en voegde eraan toe dat het zoiets moet geweest zijn en dat u nog niet goed onderwezen bent in het christendom (CGVS, p. 20). Dat u het belangrijkste christelijke feest niet op afdoende wijze kon duiden,

hoewel u dit feest eigenlijk al twee keer had kunnen vieren, tast uw beweerde christelijke overtuiging en uw beweerde betrokkenheid bij de Grieks-Amerikaanse kerk aanzienlijk aan. Verder kon u niet zeggen wat Pinksteren is en wat Hemelvaart is (CGVS, p. 20). Dat u zich hierna tot de tolk richtte met de vraag om geen vragen meer te stellen over het christendom omdat u zich over uw beperkte christelijke kennis schaamde is in dit verband veelzeggend (CGVS, p. 21). Verder is ook de kennis van uw echtgenote uiterst lacunair, zoals ze ook zelf aangaf. Zo gaf ze toe niet veel kennis te hebben over de Bijbel en dat ze zich niet echt in het christendom heeft verdiept. Zo was voor haar de liefde in het christendom cruciaal, maar kon ze geen begin van antwoord formuleren op de vraag wat er in de Bijbel over de liefde wordt vermeld (CGVS F. (...), p. 10). Verder gaf uw vrouw toe dat, hoewel jullie mekaar gefeliciteerd hadden met Pasen, ze niet wist wat de betekenis van Pasen is. Verder kende ze net als u de betekenis van Pinksteren en Hemelvaart niet en wist ze over Pilatus enkel te zeggen dat hij iets met Jezus te maken had. Verder wist ze niet wie Lazarus was, kende ze de farizeeërs niet en wist ze niet wat parabels zijn. Gevraagd naar de eerste vier boeken van het Nieuwe Testament antwoordde ze Mattheus, Lucas en Handelingen terwijl het Mattheus, Marcus, Lucas en Johannes moet zijn. Tot slot kan nog opgemerkt worden dat het hoogst opmerkelijk is dat hoewel uw vrouw verklaarde dat ze een Bijbel had ze niet meteen wist wanneer ze er laatst in had gelezen en dat ze zelfs niet eens meer wist wat ze toen precies had gelezen. Ze wist overigens ook niet wat uw favoriete Bijbeltekst is (CGVS F. (...), p. 11-13). Dat uw vrouw zo weinig Bijbelkennis heeft, is opmerkelijk, aangezien één van de personen die jullie aangezet heeft om jullie te bekeren haar naar de Bijbel had verwezen om meer [van het christendom] te begrijpen (CGVS F. (...), p.13). Jullie bijzonder beperkte christelijke kennis ondergraaft in ernstige mate de geloofwaardigheid/oprechtheid van jullie beweerde bekering. Immers, van een bekeerling kan verwacht worden dat hij kennis neemt van de inhoud van het geloof waartoe hij zich bekeert en dat hij bijgevolg basisinformatie heeft over zijn nieuwe geloof, hetgeen bij jullie manifest niet het geval is. Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende jullie beperkte geloofsactiviteiten in België en betreffende jullie bijzonder gelimiteerde christelijke kennis hebben jullie niet aangetoond dat jullie zich in Europa vanuit een oprechte, diepgaande en verinnerlijkte overtuiging tot het christendom hebben bekeerd. Bijgevolg hebben jullie niet aannemelijk gemaakt dat jullie zich bij een terugkeer naar jullie land van herkomst als christenen zullen manifesteren of dat jullie als dusdanig gezien zullen worden door jullie omgeving.

Het feit dat u en uw echtgenote in Europa enkele christelijke activiteiten hadden, zoals blijkt uit jullie documenten, doet hieraan geen afbreuk. Het feit dat jullie geloofsactiviteiten hadden wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering. Uw geloofsactiviteiten dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat jullie, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deden. Betreffende jullie uitgevoerde geloofsactiviteiten kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit echter, zoals hierboven werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt – of die geloofwaardige bekeringsactiviteiten hebben ontwikkeld - ook dit hebben jullie, gelet op de onoprechtheid van jullie bekering niet aannemelijk gemaakt -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Betreffende de achtervolging van uw echtgenote door een onbekende, kan verder nog opgemerkt worden dat er aan de door u geschetste context, met name uw professionele problemen omwille van uw weigering om samen te werken met de Iraanse autoriteiten in China, geen geloof gehecht kan worden. Bijgevolg blijkt uit niets dat de achtervolgende persoon meer zou zijn dan een gauwdief, zoals uw echtgenote ook aanvankelijk dacht. Bovendien slaagde uw echtgenote erin om haar belager te doen vluchten (CGVS F. (...), p. 14). Nergens uit jullie verklaringen blijkt dat uw echtgenote hierna nog in de problemen met deze onbekende persoon is gekomen, noch dat deze gebeurtenis op zich voor jullie een aanleiding zou geweest zijn om Iran te verlaten, noch dat jullie omwille van deze eenmalige, weinig zwaarwichtige gebeurtenis bij terugkeer naar Iran een vrees voor vervolging of ernstige schade zouden moeten koesteren.

Wat betreft de opmerkingen van uw advocaat dat er ten tijde van uw onderhoud in België een proces bezig was tegen Iraanse spionnen en dat het Iraanse regime ver durft te gaan kan nog opgemerkt worden dat er aan het feit dat u werd gedwongen om samen te werken met de Iraanse autoriteiten geen geloof kan gehecht worden en dat het proces op zich niets met uw zaak te maken heeft.

De opmerking van uw advocaat dat Iraniërs veroordeeld kunnen worden na een asielerzoek in het buitenland (CGVS, p. 27) wordt niet bevestigd door de beschikbare informatie waaruit blijkt dat het verzoeken om internationale bescherming voor Iraniërs niet strafbaar is en dat er geen informatie is waaruit zou blijken dat terugkerende verzoekers om internationale bescherming louter omwille van hun asielerzoek in het buitenland in de problemen zijn gekomen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u in het kader van uw asielverzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit en uw opleidingsniveau wordt immers niet getwijfeld, net zomin als er getwijfeld wordt aan de verwondingen die u of uw vrouw onderweg naar België opliep en het feit dat u een bedrijf had waarvan de activiteiten thans zijn stopgezet. Wat het proces-verbaal betreft kan opgemerkt worden dat documenten, om bewijskrachtig te zijn, moeten kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier niet het geval is. Bovendien blijkt uit informatie dat Iraanse verzoekers om internationale bescherming toegang hebben tot valse stukken om hun asielverzoek te ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van P.J.F. (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri en Iraans staatsburger. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielmotieven integraal baseert op de motieven van uw echtgenoot K.S. (...) (O.V. 8422586). U bevestigde dat uw man, die een bedrijf in elektronische onderdelen had, door de Iraanse autoriteiten gevraagd werd om in China te gaan werken, dat hij hierdoor in de problemen kwam, dat er in dit verband bij jullie werd ingebroken, dat u op weg naar uw werk eens belaagd werd, hetgeen u ook in de problemen van uw echtgenoot kaderde, dat uw echtgenoot op 22 mordad 1397 (Iraanse kalender, stemt overeen met 13 augustus 2018 in de Gregoriaanse kalender) verdwenen was, dat u de politie contacteerde die ter plaatse kwam, dat uw man de volgende dag thuiskwam, dat hij vertelde dat hij de dag ervoor in het kader van het Chinese project was gearresteerd en dat jullie hierna besloten Iran te verlaten. Jullie ontvluchtten Iran illegaal. Jullie verbleven langere tijd in Griekenland waar jullie eerst zes maanden vastgehouden werden door de smokkelaar die jullie oplichtte en die jullie uiteindelijk na zes maanden op straat gezet heeft. U was er erg aan toe en kampte met een depressie. Uiteindelijk kwamen jullie in contact met twee Amerikanen die in Griekenland missioneringswerk deden. Ze hielpen jullie, zorgden voor een slaapplek en boden jullie troost. Na een tijdje begonnen zij over het christendom te vertellen en jullie raakten geïnteresseerd. Op 13 april 2019 werd het verlossingsgebed voor jullie voorgelezen en sindsdien beschouwen jullie zich als christenen. Uiteindelijk lukte het jullie om naar België te reizen waar jullie op 10 mei 2019 om internationale bescherming verzochten. U bent hier omwille van de problemen van uw man en vreest dat hij in Iran in gevaar is. Zelf vreest u dat u geëxecuteerd zult worden wanneer de Iraanse autoriteiten te weten zouden komen dat u zich bekeerd heeft. U ging voor het uitbreken van de coronacrisis naar de kerk in Kuurne en probeerde uw jongste zus in een videogesprek van het christendom te overtuigen. Ter staving van uw asielrelaas legde u uw shenasnameh (geboorteboekje), uw mellikaart (nationale kaart) en een diploma neer. Uw echtgenoot legde ook nog documenten neer ter staving van jullie geloofsactiviteiten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig baseert op dezelfde motieven als deze die werden aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van zijn asielverzoek heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat jullie opeenvolgende verklaringen niet met elkaar overeenstemmen. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u een bedrijf had die werkzaam was in de verkoop van militair materieel en in de petrochemiesector (Verklaring DVZ, vraag 12). Uw vrouw verklaarde toen net als u dat u een eigen bedrijf had werkzaam in de verkoop van militair materiaal en in de petrochemiesector (vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ F. (...), vraag 3.5). U verklaarde er voorts dat u op een vergadering met de Iraanse minister van Defensie gevraagd werd om uw bedrijf naar China over

te plaatsen om het embargo tegen Iran te ontwijken. Toen u dit voorstel afwees, kwamen niet nader omschreven personen voor uw arrestatie regelmatig naar u thuis (Vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Gevraagd of u opmerkingen over uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken had, verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u nooit een vergadering bijwoonde met de minister van Defensie maar dat het met één van de directeurs van de defensie-industrie was (CGVS, p. 3). Ook verklaarde u dat u elektronisch materieel en onderdelen verkocht – tijdens uw onderhoud sprak u onder andere over decoders, alarmsysteem en rookmelders (CGVS, p. 6) – en dus geen olie, gas of militair materieel (CGVS, p. 3). U verklaarde ook dat de autoriteiten slechts een paar keer naar u thuis kwamen en niet voortdurend (CGVS, p. 3). Uiteindelijk bleek uit uw verklaringen tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal dat er slechts één keer voor uw arrestatie een probleem was, met name de inbraak door onbekenden (CGVS, p. 12). U weet de discrepanties tussen uw opeenvolgende verklaringen aan het feit dat jullie, hoewel de tolk Perzisch sprak, de tolk niet verstonden en dat u toen uw verklaringen werden voorgelezen merkte dat niet alles letterlijk vertaald werd. U had bovendien de indruk dat de tolk slechts vertaald had wat ze van uw uitleg begrepen had (CGVS, p. 3). Dat al deze fouten het gevolg zouden zijn van het feit dat jullie de tolk niet goed begrepen hadden, dat u merkte dat niet alles letterlijk vertaald werd en dat de tolk enkel vertaalde wat ze van uw verklaringen begrepen had is echter niet toereikend als uitleg voor dergelijke discrepanties, temeer daar uit de vragenlijst expliciet blijkt dat het verslag u werd voorgelezen en vervolgens door u ter goedkeuring werd ondertekend (Vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ, vraag 3.8). Geconfronteerd hiermee, erkende u bovendien dat er precies werd voorgelezen wat u verklaard had maar dat nadien gebleken was dat er iets anders geschreven stond (CGVS, p. 3). Deze gewijzigde rechtvaardiging, met name dat de tolk uw verklaring correct zou hebben voorgelezen maar dat het niet correct werd neergeschreven, is weinig ernstig, temeer daar ambtenaar en tolk er geen enkel belang bij hebben om uw verklaringen verkeerd te noteren. Overigens beweerde uw echtgenote dat er in het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerdelijk stond dat zij omwille van het christendom naar België was gekomen. Uit dit verslag blijkt echter hoogstens dat u in Griekenland bekeerd bent, hetgeen u ook op het Commissariaat-generaal bevestigde (Vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ F. (...), vraag 3.4; CGVS F. (...), p. 3). Ook hieruit kan bezwaarlijk een tolkfout blijken. Het feit dat u uw verklaringen op verschillende punten wijzigt, ondermijnt danig de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Dat uw asielaanvraag geloofwaardigheid ontbeert, blijkt echter niet alleen uit discrepanties tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze op het Commissariaat-generaal, maar ook uit verschillende bijkomende incoherenties, merkwaardigheden en lacunes in jullie opeenvolgende verklaringen.

Zo kan erop gewezen worden dat het niet meteen aannemelijk overkomt dat de autoriteiten aan u zouden denken voor de rol van directeur of projectmanager van een belangrijk Chinees project dat u als cruciaal voor de Iraanse staat omschreef. U erkende immers dat u slechts een kleine garnaal bent, die niemand kent (CGVS, p. 18-19; p. 24). Dat u, een kleine ondernemer in heel onschuldige elektronische onderdelen (die nooit voor wapens konden gebruikt worden) met slechts twee werknemers in dienst, gevraagd zou worden om een belangrijk project te leiden in China om de Amerikaanse sancties te kunnen omzeilen – u alludeerde in dit verband op een mogelijk verband met kernenergie en wapens – klinkt, mede gelet op het feit dat u geen kennis heeft van of ervaring heeft met kernenergie of wapens, weinig aannemelijk (CGVS, p. 24-25). Het is ook weinig aannemelijk dat u door de Iraanse autoriteiten gedwongen zou worden – u werd gearresteerd en men liet u vrij toen u besliste het aanbod te aanvaarden (CGVS, p. 13) – om een functie te vervullen waarvoor wederzijds vertrouwen onontbeerlijk is. Uit uw verklaringen blijkt immers dat mensen uit uw vakgebied er alles aan doen om bij (het ministerie van) defensie aan de slag te kunnen, omdat het de grootste en eerste werkgever op het gebied van elektronica en elektriciteit is (CGVS, p. 17). Dat het, gelet op de velen die blijkbaar op vrijwillige basis voor het ministerie van defensie willen werken, nodig zou zijn om u te dwingen om een bepaalde activiteit uit te voeren, kan bezwaarlijk overtuigen. Ook het argument dat u door het voorstel een staatsgeheim kent en daarom geen keuze had, kan dan ook maar moeilijk overtuigen. U kende immers weinig details over wat er precies van u verwacht werd. Hoewel u speculeerde dat uw expertise voor wapentuig en kernenergie zou kunnen gebruikt worden, had u geen concrete indicaties dat uw kennis hiervoor misbruikt zou worden. Men vertelde u enkel dat er een bedrijf in China zou opgericht worden zodat de Iraanse autoriteiten spullen, apparaten en onderdelen die door de sancties niet naar Iran mochten komen wel zouden kunnen verhandelen (CGVS, p. 18; p. 24). U wist echter niet hoe het bedrijf zou gaan heten, wanneer of waar in China het bedrijf opgericht zou worden, noch welke Chinese of Iraanse actoren betrokken partij zijn (CGVS, p. 23-25). Dat Iran nauwe banden onderhoudt met China, wat ook blijkt uit het door u neergelegde artikel van oilprice.com, en dat het land de economische sancties probeert te omzeilen kan men echter bezwaarlijk een staatsgeheim noemen. In dit verband kan tot slot nog gewezen worden op een kleine, maar significante tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. U verklaarde eerst dat u het aanbod dat B. (...) u op 20/1/1397 had gedaan in eerste instantie aanvaard had en dat u er geen probleem mee had (CGVS, p. 11), terwijl u even later

verklaarde dat u toen alleen geluisterd hebt en dat u ja noch nee had gezegd (CGVS, p. 14). Gelet op bovenstaande bevindingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat B. (...) aan u voorgesteld zou hebben om aan een Chinees project deel te nemen.

Dat u uw probleem niet aannemelijk gemaakt heeft blijkt ook en vooral uit het feit dat uw vrouw zeer weinig wist over uw problemen. Zo wist uw vrouw, ondanks dat jullie in de eerste maand van 1392 huwden en dat u datzelfde jaar uw bedrijf oprichtte, niet welke contacten u precies had met de overheid en waarom uw bedrijf precies zo interessant was voor de overheid (CGVS F. (...), p. 5). Verder verklaarde uw vrouw dat ze enkel wist dat u door de autoriteiten gevraagd werd om in een bedrijf in China te gaan werken maar dat ze niet wist wanneer u het voorstel kreeg, hoe u hier in eerste instantie op gereageerd had en hoe de autoriteiten reageerden toen u uiteindelijk het aanbod afsloeg. Ze wist zelfs niet waarom u het aanbod weigerde. Dergelijke vragen heeft ze ook niet gesteld (CGVS F. (...), p. 8). Wat uw arrestatie betreft wist uw vrouw niet door hoeveel agenten u gearresteerd werd noch wist ze waar en hoe u werd vastgehouden, wat ze tijdens uw arrestatie aan u vroegen en waarom u uiteindelijk was vrijgelaten. Hoewel uw vrouw verklaarde dat u na de arrestatie onverzorgd en in de war naar huis kwam verklaarde ze bovendien dat ze u niet gevraagd had hoe u door de autoriteiten behandeld werd. Ze verklaarde weliswaar te vermoeden dat ze u niet slecht behandeld hadden omdat ze geen sporen zag maar gaf toe dat ze het u niet gevraagd heeft (CGVS F. (...), p. 7-9). Haar vergoelijking – u sprak niet met haar over uw werk en ze wist zo weinig van de problemen omdat ze niets van uw werk wist en er daarom niet naar vroeg – kan niet weerhouden worden. Dat u gearresteerd werd maar dat uw vrouw niet informeerde naar wat u overkomen was, is immers compleet ongeloofwaardig. Ook haar bewering dat ze u niet gevraagd heeft hoe u behandeld werd tijdens uw arrestatie omdat ze niet aan het incident wou denken, is weinig ernstig. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij zich uitgebreid informeert over die elementen die rechtstreeks verband houden met zijn of haar verzoek om internationale bescherming, quod non in casu. De uiterst lacunaire kennis van uw vrouw over zaken die aan de essentie van jullie vluchtrelaas raken, maakt dat er geen enkel geloof kan gehecht aan de door u beweerde problemen.

Dat er aan het door u beweerde probleem geen geloof kan gehecht worden blijkt ook uit het merkwaardige feit dat u weinig informatie had over de evolutie van uw problemen sinds uw vertrek uit Iran. U wist weliswaar via uw vader dat H.K. (...) door de autoriteiten was benaderd en over u werd verhoord – hiervan was uw echtgenote merkwaardig genoeg niet op de hoogte –, maar u wist helemaal niets over wat er allemaal aan H. (...) werd gevraagd (CGVS, p. 15-16; CGVS F. (...), p. 10). U rechtvaardigde uw onwetendheid hierover door te stellen dat uw vader dergelijke vragen niet had gesteld en dat het gevaarlijk was om hierover te spreken (CGVS, p. 15-16). Deze rechtvaardiging overtuigt niet, aangezien het blijkbaar wel mogelijk was om u op de hoogte te brengen van H. (...)’s verhoor door de autoriteiten. Dat dit mogelijk was, maar dat het onmogelijk zou geweest zijn om de inhoud van de gestelde vragen te weten te komen, houdt geen steek. Overigens wist u ook niet of uw vader nog na uw vertrek contact gehad heeft met ingenieur K. (...) die eerder een bemiddelingspoging in uw zaak had ondernomen. Dat u het aan uw vader zou gevraagd hebben maar dat u enkel te horen zou gekregen hebben dat u zich geen zorgen moest maken – u gaat ervan uit dat uw vader heel veel dingen voor u verbergt – (CGVS, p. 17), klinkt bovendien weinig aannemelijk, aangezien uw vader, zoals aangehaald, u wel kon zeggen dat H. (...) werd verhoord. Uit het feit dat u zelf geen contact heeft opgenomen met K. (...) en dat u geen informatie heeft over contacten tussen K. (...), nochtans een familielid met invloed die voor uw vertrek een bemiddelingsrol heeft opgenomen, en uw vader kan bijgevolg opgemaakt worden dat u bij K. (...) niet heeft gepeild naar de actuele stand van zaken van uw problemen naar aanleiding van uw weigering om in China te gaan werken. Nochtans zijn uw problemen intussen geruime tijd geleden ontstaan en kan op zich niet worden uitgesloten dat ze intussen sinds uw vertrek uit Iran in positieve zin zijn geëvolueerd. Dat u noch over H. (...)’s ondervraging informatie had noch via K. (...) geüpdatete informatie over uw problematiek heeft proberen te verkrijgen, tast, gelet op het reeds vermelde feit dat van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert naar al deze elementen die enigszins verband houden met zijn vrees bij terugkeer, wederom de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen aan.

Tot slot heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u tot op het moment van uw vertrek nog steeds een actief bedrijfje had. Er sloop immers een merkwaardigheid in uw verklaringen in dit verband. U verklaarde op 22/5 gearresteerd te zijn toen u terugkwam van uw werk. Drie dagen later, op 25/5, verliet u al halsoverkop uw land. Hierna sloot uw vader uw bedrijf af en betaalde nog uw twee werknemers uit (zie neergelegde uitbetalingen). Opvallend in dit verband is dat er blijkbaar geen lopende bestellingen waren op het moment van uw plotse vertrek (CGVS, p. 17). Dat er, ofschoon uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u tot aan uw vertrek bleef werken en ofschoon uw bedrijf in de verkoop van goederen werkte, geen enkele lopende bestelling meer geweest zou zijn, kan slechts moeilijk overtuigen. Deze eigenaardigheid is een extra aanwijzing dat uw bedrijf in andere dan de door u geschetste omstandigheden zijn activiteiten heeft stopgezet.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw vluchtrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn bovendien van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald om de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België en Griekenland gevoerde religieuze activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen inzake uw vluchtaanleiding maakt u die beoordeling onmogelijk.

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na uw vertrek uit Iran zijn de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Wat u betreft zijn er een aantal elementen die ernstige twijfels doen rijzen aangaande de authenticiteit van uw religieuze engagement en die wijzen op het opportunistische karakter van uw religieuze activiteiten in Europa. Zo kan opgemerkt worden dat hoewel jullie reeds in Griekenland besloten als christenen door het leven te gaan (CGVS, 19) en jullie in mei 2019 reeds in België aankwamen, jullie op de dag van jullie persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 26 november 2020 nog niet gedoopt waren. Verder is het opvallend dat jullie slechts zeer sporadisch naar de kerk gaan. Zo ging u pas een of twee maanden na uw aankomst in België naar de kerk in Kuurne (CGVS, p. 21). Hoewel de eerste lockdown plaatsvond in maart 2020 en er sindsdien momenten waren dat kerkbezoek mogelijk was, blijkt uit jullie verklaringen dat jullie laatste kerkbezoek in Kuurne dateert van januari 2020 (CGVS, p. 20). U voegde er zelfs expliciet aan toe dat u een maand à anderhalve maand voor het uitbreken van de coronacrisis een laatste keer naar de kerk in Kuurne ging en dat u intussen geen contact meer heeft met deze kerk (CGVS, p. 20; p. 22). Dit wijst op een zeer beperkte geloofsbetrokkenheid. U legde weliswaar uit dat u vond dat de Iraanse kerk van Kuurne jullie te weinig begeleidde. Dit is evenwel geen afdoende rechtvaardiging hiervoor, aangezien niet kan worden ingezien dat, indien jullie mentaal geen aansluiting vonden bij de kerk van Kuurne, jullie zich in België niet tot een andere kerk zouden kunnen richten waar jullie wel mentaal aansluiting zouden kunnen vinden. Uit de door u neergelegde documenten en uw verklaringen blijkt weliswaar dat u virtueel nog in contact staat met de Amerikanen in Griekenland die u tot bekering aanzetten, dat u Bijbelstudie volgt en bidt. Dat u op een betrokken en oprechte wijze met uw Grieks-Amerikaanse kerk in contact zou staan is echter niet aannemelijk. Ofschoon uit het attest van uw Grieks-Amerikaanse kerk blijkt dat u o.m. Bijbelstudie volgt, blijken jullie immers een uiterst beperkte kennis over de christelijke geloofspraktijk en over basiselementen van het christendom te hebben, waardoor niet kan aangenomen worden dat jullie werkelijk oprecht betrokken zouden zijn bij deze virtuele sessies. Zo kende u de betekenis van Pasen niet, waarop de verrijzenis van Christus herdacht wordt. Pasen is nochtans de belangrijkste christelijke feestdag. U verklaarde dat Pasen de dag is dat Jezus op zijn volgelingen schijnt en voegde eraan toe dat het zoiets moet geweest zijn en dat u nog niet goed onderwezen bent in het christendom (CGVS, p. 20). Dat u het belangrijkste christelijke feest niet op afdoende wijze kon duiden, hoewel u dit feest eigenlijk al twee keer had kunnen vieren, tast uw beweerde christelijke overtuiging en uw beweerde betrokkenheid bij de Grieks-Amerikaanse kerk aanzienlijk aan. Verder kon u niet zeggen wat Pinksteren is en wat Hemelvaart is (CGVS, p. 20). Dat u zich hierna tot de tolk richtte met de vraag om geen vragen meer te stellen over het christendom omdat u zich over uw beperkte christelijke kennis schaamde is in dit verband veelzeggend (CGVS, p. 21). Verder is ook de kennis van uw echtgenote uiterst lacunair, zoals ze ook zelf aangaf. Zo gaf ze toe niet veel kennis te hebben over de Bijbel en dat ze zich niet echt in het christendom heeft verdiept. Zo was voor haar de liefde in het christendom cruciaal, maar kon ze geen begin van antwoord formuleren op de vraag wat er in de Bijbel over de liefde wordt vermeld (CGVS F. (...), p. 10). Verder gaf uw vrouw toe dat, hoewel jullie mekaar gefeliciteerd hadden met Pasen, ze niet wist wat de betekenis van Pasen is. Verder kende ze net als u de betekenis van Pinksteren en Hemelvaart niet en wist ze over Pilatus enkel te zeggen dat hij iets met Jezus te maken had. Verder wist ze niet wie Lazarus was, kende ze de farizeeërs niet en wist ze niet wat parabels zijn. Gevraagd naar de eerste vier boeken van het Nieuwe Testament antwoordde ze Mattheus, Lucas en Handelingen terwijl het Mattheus, Marcus, Lucas en Johannes moet zijn. Tot slot kan nog opgemerkt worden dat het hoogst opmerkelijk is dat hoewel uw vrouw verklaarde dat ze een Bijbel had ze niet meteen wist wanneer ze er

laatst in had gelezen en dat ze zelfs niet eens meer wist wat ze toen precies had gelezen. Ze wist overigens ook niet wat uw favoriete Bijbeltekst is (CGVS F. (...), p. 11-13). Dat uw vrouw zo weinig Bijbelkennis heeft, is opmerkelijk, aangezien één van de personen die jullie aangezet heeft om jullie te bekeren haar naar de Bijbel had verwezen om meer [van het christendom] te begrijpen (CGVS F. (...), p.13). Jullie bijzonder beperkte christelijke kennis ondergraaft in ernstige mate de geloofwaardigheid/oprechtheid van jullie beweerde bekering. Immers, van een bekeerling kan verwacht worden dat hij kennis neemt van de inhoud van het geloof waartoe hij zich bekeert en dat hij bijgevolg basisinformatie heeft over zijn nieuwe geloof, hetgeen bij jullie manifest niet het geval is. Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende jullie beperkte geloofsactiviteiten in België en betreffende jullie bijzonder gelimiteerde christelijke kennis hebben jullie niet aangetoond dat jullie zich in Europa vanuit een oprechte, diepgaande en verinnerlijkte overtuiging tot het christendom hebben bekeerd. Bijgevolg hebben jullie niet aannemelijk gemaakt dat jullie zich bij een terugkeer naar jullie land van herkomst als christenen zullen manifesteren of dat jullie als dusdanig gezien zullen worden door jullie omgeving.

Het feit dat u en uw echtgenote in Europa enkele christelijke activiteiten hadden, zoals blijkt uit jullie documenten, doet hieraan geen afbreuk. Het feit dat jullie geloofsactiviteiten hadden wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering. Uw geloofsactiviteiten dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat jullie, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deden. Betreffende jullie uitgevoerde geloofsactiviteiten kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit echter, zoals hierboven werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt – of die geloofwaardige bekeringsactiviteiten hebben ontwikkeld - ook dit hebben jullie, gelet op de onoprechtheid van jullie bekering niet aannemelijk gemaakt -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Betreffende de achtervolging van uw echtgenote door een onbekende, kan verder nog opgemerkt worden dat er aan de door u geschetste context, met name uw professionele problemen omwille van uw weigering om samen te werken met de Iraanse autoriteiten in China, geen geloof gehecht kan worden. Bijgevolg blijkt uit niets dat de achtervolgende persoon meer zou zijn dan een gauwdief, zoals uw echtgenote ook aanvankelijk dacht. Bovendien slaagde uw echtgenote erin om haar belager te doen vluchten (CGVS F. (...), p. 14). Nergens uit jullie verklaringen blijkt dat uw echtgenote hierna nog in de problemen met deze onbekende persoon is gekomen, noch dat deze gebeurtenis op zich voor jullie een aanleiding zou geweest zijn om Iran te verlaten, noch dat jullie omwille van deze eenmalige, weinig zwaarwichtige gebeurtenis bij terugkeer naar Iran een vrees voor vervolging of ernstige schade zouden moeten koesteren.

Wat betreft de opmerkingen van uw advocaat dat er ten tijde van uw onderhoud in België een proces bezig was tegen Iraanse spionnen en dat het Iraanse regime ver durft te gaan kan nog opgemerkt worden dat er aan het feit dat u werd gedwongen om samen te werken met de Iraanse autoriteiten geen geloof kan gehecht worden en dat het proces op zich niets met uw zaak te maken heeft.

De opmerking van uw advocaat dat Iraniërs veroordeeld kunnen worden na een asielerzoek in het buitenland (CGVS, p. 27) wordt niet bevestigd door de beschikbare informatie waaruit blijkt dat het verzoeken om internationale bescherming voor Iraniërs niet strafbaar is en dat er geen informatie is waaruit zou blijken dat terugkerende verzoekers om internationale bescherming louter omwille van hun asielerzoek in het buitenland in de problemen zijn gekomen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u in het kader van uw asielerzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit en uw opleidingsniveau wordt immers niet getwijfeld, net zomin als er getwijfeld wordt aan de verwondingen die u of uw vrouw onderweg naar België opliep en het feit dat u een bedrijf had waarvan de activiteiten thans zijn stopgezet. Wat het proces-verbaal betreft kan opgemerkt worden dat documenten, om bewijskrachtig te zijn, moeten kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier niet het geval is. Bovendien blijkt uit informatie dat Iraanse verzoekers om internationale bescherming toegang hebben tot valse stukken om hun asielerzoek te ondersteunen.”

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aan uw identiteit, uw nationaliteit en uw opleiding, zoals deze uit uw documenten blijken, wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een eerste en enig middel op de *“Schending van de artikelen 48/3. 48/4. van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 3 EVRM en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht”.*

Inzake de aan hen verweten tegenstrijdigheden, voeren verzoekende partijen aan:

“Verzoekers hebben tijdens het interview op het CGVS reeds opgemerkt dat er zich tijdens het eerste interview problemen hebben voorgedaan met de vertaling door de aanwezige tolk. Hierdoor zijn niet steeds de juiste woorden gebruikt en zijn misverstanden ontstaan, die geleid hebben tot de - op het eerste zicht - bestaande discrepanties.

Verzoekers hebben echter steeds dezelfde verklaringen gedaan en dit zowel op het interview bij DVZ als op het interview bij het CGVS.

Op basis van de facturen die hij voorlegde is het bovendien duidelijk wat verzoeker precies aankocht in Iran. Hieruit blijkt dan ook dat hij geenszins militair materiaal zoals wapens e.d. aankocht, doch wel militaire elektrische stukken of uitrusting, zodat het ongeloofwaardig is dat verzoeker tijdens het eerste interview op DVZ iets anders zou verklaren.

Aangezien verzoekers verder coherente, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen hebben afgelegd, kan met deze fouten -te wijten aan een gebrekkige vertaling -dan ook geen rekening gehouden worden.”

Verder doen verzoekende partijen gelden:

“Voor de Iraanse autoriteiten was het echter juist zeer interessant dat verzoeker slechts een klein bedrijf had, nu hij hierdoor geenszins zou opvallen en hij onopgemerkt de activiteiten in China zou kunnen ontplooien.

Indien verzoeker CEO was geweest van een grote onderneming had men hem immers nooit aangesproken, nu een dergelijke firma zou opvallen en nooit ongemerkt in het buitenland zou kunnen opereren.

Bovendien was de overheid op de hoogte van de studies die verzoeker had gevolgd en het belang van zijn richting voor het leger en het regime. Verzoeker was dan ook de geknipte persoon voor het doel dat de overheid voor ogen had.”

Omtrent de onaannemelijk geachte gang van zaken, stellen verzoekende partijen voorts:

“Dat de kennis van alle details voor verzoeker echter niet nodig was voor verzoeker om te kunnen achterhalen wat de intenties waren van de Iraanse overheid, nl. verzoekers expertise voor wapentuig en kernenergie zou gebruikt worden om activiteiten in China te kunnen ontplooien, waardoor de Amerikaanse sancties ontweken werden en spullen, apparaten en onderdelen die niet naar Iran mochten komen, toch konden worden verhandeld.

Uiteraard wou de Iraanse overheid niet dat dergelijke informatie verder verspreid werd en mogelijks zo ter ore zou komen van de V.S. en haar bondgenoten.

Verzoeker heeft bovendien een artikel voorgelegd van oilprice.com waaruit blijkt dat Iran nauwe banden onderhoudt met China en het de Amerikaanse sancties tracht te omzeilen door vanuit China te opereren. Dat in het licht van deze verduidelijkingen, de verklaringen van verzoeker dan ook wel degelijk heel aannemelijk zijn.”

Met betrekking tot de aan verzoekster verweten onwetendheid, geven verzoekende partijen aan:

“Verzoeker heeft reeds uiteengezet dat zijn echtgenote niet op de hoogte was van al zijn activiteiten en hij haar ook met opzet weinig vertelde, zodat zij zich enerzijds geen zorgen zou maken en zij anderzijds minder risico liep om zelf ook problemen te krijgen.

Bovendien wist verzoekster wel degelijk dat verzoeker gevraagd werd door de overheid om in een bedrijf in China te gaan werken en leek het haar geenszins nodig om hierover meer details te vragen. Ook omtrent het feit dat verzoeker uiteindelijk besloot niet op deze uitnodiging in te gaan, stelde verzoekster zich weinig vragen, juist omdat zij niet op de hoogte was van de werkelijke redenen hierachter.

Indien verzoekster wel kennis zou gehad hebben van de beweegredenen van de autoriteiten en de motivatie van verzoeker om het voorstel te weigeren, zou verzoekster uiteraard meer vragen hebben gesteld aan verzoeker.

Verzoekster ging er echter vanuit dat het om een loutere zakendeal ging waarop haar echtgenoot uiteindelijk besloot niet in te gaan en stelde zich hierbij dan ook weinig of geen vragen, iets wat haar echtgenoot juist wou teneinde haar te beschermen.

Wanneer verzoeker uiteindelijk gearresteerd werd, stelde verzoekster vast dat hij onverzorgd en in de war naar huis kwam, doch wou zij geen vragen stellen om verzoeker niet nog meer overstuur te maken.

Bovendien probeerde zij zelf zo weinig mogelijk hieraan te denken en sloot zij zich uit eigen bescherming af van het gebeurde.

Deze geringe kennis in hoofde van verzoekster, ondermijnt echter geenszins de verklaringen die verzoeker omtrent al zijn problemen heeft afgelegd. Het was immers enkel verzoeker die moeilijkheden kende met de overheid en die zijn vrouw trachtte af te schermen van al deze problemen.

Het is dan ook enkel verzoeker die volledig op de hoogte is van de asielmotieven en die bovendien gedetailleerde, coherente en geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd, zodat de aangehaalde motieven geenszins voldoende zijn om het vluchtrelaas van verzoekers als niet aannemelijk af te wijzen.”

Betreffende het aan verzoeker verweten gebrek aan informatie omtrent zijn situatie, betogen verzoekende partijen:

“Dat alleen al het feit dat verzoekers vader hem vertelde dat H. (...) werd verhoord door de autoriteiten, zijn vader ernstige problemen kon bezorgen, zodat verzoeker zich ervoor hoedde om hierover nog verder te informeren.

Bovendien was het duidelijk dat zijn vader hierover verder ook niet meer wou spreken, nu hij de vraag van verzoeker of hij nog contact had gehad met K. (...) wegwijsde met de mededeling dat verzoeker zich geen zorgen hoefde te maken. Verzoeker is er dan ook van overtuigd dat zijn vader veel voor hem verbergt en bovendien niet openlijk met hem kan spreken over deze gevoelige zaken.

Om dezelfde reden heeft verzoeker geen contact opgenomen met K. (...), nu hij vreesde dat de man hierdoor in de problemen zou kunnen geraken. Gelet op het autoritaire regime in Iran, is dit geenszins een onredelijke vrees en al evenmin een reden om vraagtekens te plaatsen bij het vluchtrelaas van verzoeker.

Verzoeker, die inmiddels veilig in Europa verblijft, wilde immers geenszins iemand in Iran moeilijkheden bezorgen, nu hij zelf ondervonden heeft waartoe de Iraanse overheid in staat is.”

Verzoekende partijen vervolgen:

“Hoewel de zaak van verzoeker op het ogenblik dat hij Iran verliet nog steeds open was, waren er geen bestellingen meer geplaatst omwille van de sancties van de regering en de problemen die verzoeker had. Verzoeker had bovendien slechts een klein bedrijf dat zijn vader dan ook vrij gemakkelijk kon sluiten.”

Verzoekende partijen concluderen:

“Dat de redenen van het CGVS om te twijfelen aan de verklaring van verzoekers, dan ook geenszins ernstig zijn en allen door verzoekers weerlegd werden.

Door geen geloof te hechten aan de coherente, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen van verzoekers, werd de vluchtelingenstatus dan ook ten onrechte niet aan verzoekers toegekend, waardoor er sprake is van een schending van artikel 48/3 Vw.”

Verzoekende partijen gaan vervolgens in op hun religieuze activiteiten in Europa. Dienaangaande doen zij gelden:

“Verzoekers hebben na hun aankomst in België een Iraanse kerk gezocht in de hoop dat deze hen verder kon begeleiden in hun bekering naar het christendom, doch waren teleurgesteld in de werking van de Iraanse kerk in Kuurne, zodat zij geen verder contact meer hebben gezocht.

Kort nadien is de eerste lock-down uitgebroken met een sluiting van de kerken tot gevolg en hadden verzoekers niet direct een aanspreekpunt om zich tot een andere kerk te wenden. Verzoekers staan echter nog steeds in veelvuldig contact met de Amerikanen in Griekeland die hen tot hun bekering aanzetten. Zo hebben zij veel contact online, bidden zij samen en volgen zij nog steeds Bijbelstudie.

Verzoekers voelen zich immers nog steeds het meest betrokken bij deze kerk en leren nog dagelijks bij over hun nieuwe geloof. Van zodra de coronamaatregelen het toelaten zullen ze zich dan ook laten dopen.”

Aangaande het aan hen verweten gebrek aan kennis omtrent het christendom, voeren verzoekende partijen verder aan:

“Dat het CGVS echter voorbijgaat aan het feit dat men zich momenteel in bijzondere tijden bevindt, waar men zich voornamelijk bezighoudt met het fysiek gezond blijven en coronamaatregelen volgen. Door de pandemie zijn bovendien de kerken gesloten of kunnen zij slechts openen met een zeer beperkt publiek, waardoor verzoekers moeilijk aansluiting vinden bij een nieuwe kerk.

Bovendien slagen zij er hierdoor moeilijk in zich te concentreren op de geschiedenis en regels van hun nieuwe geloof, dat zij echter wel met overtuiging belijden en waarin zij een groot vertrouwen hebben.”

Tevens verklaren verzoekende partijen:

“Verzoekers hebben bovendien diverse documenten voorgelegd waaruit blijkt dat zij geloofsactiviteiten hadden en bijwoonden, iets wat zij uiteraard niet zouden doen indien zij niet oprecht bekeerd zouden zijn. Door hun bekering lopen zij bovendien het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling in Iran, waardoor de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 3 EVRM.

Dat de bestreden beslissingen dan ook de actuele situatie in Iran t.a.v. Christenen miskend heeft en verzoekers dienen erkend te worden als vluchteling, hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

Door een weigering van de toekenning van deze statuten, houden de bestreden beslissingen dan ook een schending in van de artikelen 48/3 en 48/4 Vw.

(...)

Immers, uit diverse rapporten blijkt dat Christenen in Iran worden vervolgd en ernstige mensenrechtenschendingen moeten ondergaan :

(...)

Dat een terugkeer van verzoekers naar Iran dan ook een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM, temeer daar zij zich bekeerd hebben van de Islam naar het christendom en zij aldaar het slachtoffer zullen zijn van een onmenselijke en vernederende behandeling.”

Verzoekende partijen concluderen:

“Dat het CGVS dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze te werk is gegaan bij het onderzoek van het dossier van verzoekers, nu gesteld werd dat verzoekers geenszins als christenen zouden beschouwd worden bij een eventuele terugkeer naar Iran, nu zij onvoldoende kennis hadden betreffende hun nieuwe religie.

Echter werd geen rekening gehouden met de diverse documenten die door verzoekers werden voorgelegd, evenals hun volgehouden overtuiging te behoren tot het christendom.

Dat verweerder geenszins is overgegaan tot een verder gedetailleerd onderzoek naar de daadwerkelijke bekering van verzoekers en dan ook geenszins op een zorgvuldige manier het dossier van verzoeker heeft onderzocht, zodat er sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

(...)

Dat door een dergelijke handelswijze, waarbij het CGVS op grond van de beperkte kennis van de katholieke leer in hoofde van verzoekers, tot besluit kwam dat vraagtekens dienen gesteld te worden bij de effectieve bekering van verzoekers, tevens het redelijkheidsbeginsel geschonden is.

(...)

Door het CGV5 werd immers geen rekening gehouden met de heersende pandemie en de coronamaatregelen waardoor verzoekers er niet in slagen een kerk in België te vinden waar zij naartoe kunnen gaan. Bovendien maken verzoekers zich meer zorgen omtrent hun gezondheid en die van hun familie dan om de katholieke leer in detail te kennen.

Verzoekers zijn overtuigd van hun geloof in het christendom, doch hoeven dit niet tot in het detail te kennen om zich christenen te voelen. Ook een doop behoort momenteel niet tot de mogelijkheden.

Gelet op wat voorafgaat, is het dan ook onredelijk om te twifelen aan de oprechte bekering van verzoekers, zodat de bestreden beslissingen het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de bestreden beslissingen dan ook geenszins voldoende gemotiveerd zijn en een schending behelzen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Dat de bestreden beslissingen dan ook hervormd dienen te worden.”

2.2. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.3. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de toekenning van internationale bescherming integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zinnig heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen aanvechten noch betwisten waar terecht wordt gesteld dat in hunner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.5. Verzoekende partijen stellen hun land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van de problemen die verzoeker er zou hebben gekend. Daarnaast stellen zij niet naar dit land te kunnen terugkeren omdat zij zich in Europa zouden hebben bekeerd tot het christendom.

Betreffende de eerste door verzoekende partijen aangehaalde reden, met name de problemen die verzoeker in Iran zou hebben gekend, wordt in de bestreden beslissingen echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient erop gewezen te worden dat jullie opeenvolgende verklaringen niet met elkaar overeenstemmen. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u een bedrijf had die werkzaam was in de verkoop van militair materieel en in de petrochemiesector (Verklaring DVZ, vraag 12). Uw vrouw verklaarde toen net als u dat u een eigen bedrijf had werkzaam in de verkoop van militair materiaal en in de petrochemiesector (vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ F. (...), vraag 3.5). U verklaarde er voorts dat u op een vergadering met de Iraanse minister van Defensie gevraagd werd om uw bedrijf naar China over te plaatsen om het embargo tegen Iran te ontwijken. Toen u dit voorstel afwees, kwamen niet nader omschreven personen voor uw arrestatie regelmatig naar u thuis (Vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Gevraagd of u opmerkingen over uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken had, verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u nooit een vergadering bijwoonde met de minister van Defensie maar dat het met één van de directeurs van de defensie-industrie was (CGVS, p. 3). Ook verklaarde u dat u elektronisch materieel en onderdelen verkocht – tijdens uw onderhoud sprak u onder andere over decoders, alarmsysteem en rookmelders (CGVS, p. 6) – en dus geen olie, gas of militair materieel (CGVS, p. 3). U verklaarde ook dat de autoriteiten slechts een paar keer naar u thuis kwamen en niet voortdurend (CGVS, p. 3). Uiteindelijk bleek uit uw verklaringen tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal dat er slechts één keer voor uw arrestatie een probleem was, met name de inbraak door onbekenden (CGVS, p. 12). U weet de discrepanties tussen uw opeenvolgende verklaringen aan het feit dat jullie, hoewel de tolk Perzisch sprak, de tolk niet verstonden en dat u toen uw verklaringen werden voorgelezen merkte dat niet alles letterlijk vertaald werd. U had bovendien de indruk dat de tolk slechts vertaald had wat ze van uw uitleg begrepen had (CGVS, p. 3). Dat al deze fouten het gevolg zouden zijn van het feit dat jullie de tolk niet goed begrepen hadden, dat u merkte dat niet alles letterlijk vertaald werd en dat de tolk enkel vertaalde wat ze van uw verklaringen begrepen had is echter niet toereikend als uitleg voor dergelijke discrepanties, temeer daar uit de vragenlijst expliciet blijkt dat het verslag u werd voorgelezen en vervolgens door u ter goedkeuring werd ondertekend (Vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ, vraag 3.8). Geconfronteerd hiermee, erkende u bovendien dat er precies werd

voorgelezen wat u verklaard had maar dat nadien gebleken was dat er iets anders geschreven stond (CGVS, p. 3). Deze gewijzigde rechtvaardiging, met name dat de tolk uw verklaring correct zou hebben voorgelezen maar dat het niet correct werd neergeschreven, is weinig ernstig, temeer daar ambtenaar en tolk er geen enkel belang bij hebben om uw verklaringen verkeerd te noteren. Overigens beweerde uw echtgenote dat er in het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerdelijk stond dat zij omwille van het christendom naar België was gekomen. Uit dit verslag blijkt echter hoogstens dat u in Griekenland bekeerd bent, hetgeen u ook op het Commissariaat-generaal bevestigde (Vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ F. (...), vraag 3.4; CGVS F. (...), p. 3). Ook hieruit kan bezwaarlijk een tolkfout blijken. Het feit dat u uw verklaringen op verschillende punten wijzigt, ondermijnt danig de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan.

Waar zij doen gelden dat uit de door hen neergelegde facturen duidelijk zou blijken wat verzoeker precies aankocht in Iran, dient te worden opgemerkt dat zulks hun uiteenlopende verklaringen dienaangaande enkel des te meer onbegrijpelijk maakt. Zo hun verklaringen zouden stroken met de werkelijkheid, kan namelijk worden aangenomen dat zij terdege op de hoogte zouden zijn van de inhoud van de stukken die zij *nota bene* zelf neerlegden ter staving van hun verzoek om internationale bescherming. Bijkomend kan in dit kader worden opgemerkt dat aan dergelijke facturen hoe dan ook slechts geringe bewijswaarde kan worden toegekend nu zij eenvoudigweg kunnen worden gefabriceerd en gemanipuleerd. Dit geldt *in casu* nog des te meer gelet op de wijdverbreide corruptie in Iran, de vaststelling dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met allerhande documenten en het gegeven dat documenten er daardoor eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Hoe dan ook laten verzoekende partijen met hun voormeld betoog de tegenstrijdigheden inzake de op de vergadering aanwezige overheidsfiguur en de ondervonden problemen onverlet.

Voor het overige vergenoegen verzoekende partijen zich ertoe de verklaringen die zij reeds bij het CGVS aflegden omtrent de beweerde vertaalproblemen bij de DVZ te herhalen en hierin te volharden. Hiermee doen zij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane, pertinente en terechte vaststellingen. Dat verzoekende partijen, zoals zij voorhouden, steeds dezelfde verklaringen zouden hebben afgelegd, en dit zowel bij de DVZ als bij het CGVS, kan dan ook hoegenaamd niet ernstig worden genomen.

Verder wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Dat uw asielrelaas geloofwaardigheid ontbeert, blijkt echter niet alleen uit discrepanties tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze op het Commissariaat-generaal, maar ook uit verschillende bijkomende incoherenties, merkwaardigheden en lacunes in jullie opeenvolgende verklaringen.

Zo kan erop gewezen worden dat het niet meteen aannemelijk overkomt dat de autoriteiten aan u zouden denken voor de rol van directeur of projectmanager van een belangrijk Chinees project dat u als cruciaal voor de Iraanse staat omschreef. U erkende immers dat u slechts een kleine garnaal bent, die niemand kent (CGVS, p. 18-19; p. 24). Dat u, een kleine ondernemer in heel onschuldige elektronische onderdelen (die nooit voor wapens konden gebruikt worden) met slechts twee werknemers in dienst, gevraagd zou worden om een belangrijk project te leiden in China om de Amerikaanse sancties te kunnen omzeilen – u alludeerde in dit verband op een mogelijk verband met kernenergie en wapens – klinkt, mede gelet op het feit dat u geen kennis heeft van of ervaring heeft met kernenergie of wapens, weinig aannemelijk (CGVS, p. 24-25). Het is ook weinig aannemelijk dat u door de Iraanse autoriteiten gedwongen zou worden – u werd gearresteerd en men liet u vrij toen u besliste het aanbod te aanvaarden (CGVS, p. 13) – om een functie te vervullen waarvoor wederzijds vertrouwen onontbeerlijk is. Uit uw verklaringen blijkt immers dat mensen uit uw vakgebied er alles aan doen om bij (het ministerie van) defensie aan de slag te kunnen, omdat het de grootste en eerste werkgever op het gebied van elektronica en elektriciteit is (CGVS, p. 17). Dat het, gelet op de velen die blijkbaar op vrijwillige basis voor het ministerie van defensie willen werken, nodig zou zijn om u te dwingen om een bepaalde activiteit uit te voeren, kan bezwaarlijk overtuigen.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Ten onrechte trachten zij te laten uitschijnen dat verzoeker weldegelijk de geknipte persoon zou zijn geweest voor het project. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat het iedere geloofwaardigheid ontbeert dat de Iraanse staat, ondanks dat veel mensen uit zijn vakgebied er alles aan doen om bij defensie aan de slag te kunnen, verzoeker, bovendien slechts een kleine en onbekende ondernemer in onschuldige elektronische onderdelen die nooit voor wapens konden worden gebruikt, die slechts twee werknemers had en die noch over de nodige kennis, noch over de nodige ervaring inzake kernenergie of wapens beschikte, zou dwingen tot het leiden van een belangrijk, cruciaal en gevoelig project in China om de Amerikaanse sancties te omzeilen en waarbij wederzijds vertrouwen onontbeerlijk was.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen daarenboven geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“In dit verband kan tot slot nog gewezen worden op een kleine, maar significante tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. U verklaarde eerst dat u het aanbod dat B. (...) u op 20/1/1397 had gedaan in eerste instantie aanvaard had en dat u er geen probleem mee had (CGVS, p. 11), terwijl u even later verklaarde dat u toen alleen geluisterd hebt en dat u ja noch nee had gezegd (CGVS, p. 14). Gelet op bovenstaande bevindingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat B. (...) aan u voorgesteld zou hebben om aan een Chinees project deel te nemen.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze geheel ongemoeid laten, onverminderd overeind.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Dat u uw probleem niet aannemelijk gemaakt heeft blijkt ook en vooral uit het feit dat uw vrouw zeer weinig wist over uw problemen. Zo wist uw vrouw, ondanks dat jullie in de eerste maand van 1392 huwden en dat u datzelfde jaar uw bedrijf oprichtte, niet welke contacten u precies had met de overheid en waarom uw bedrijf precies zo interessant was voor de overheid (CGVS F. (...), p. 5). Verder verklaarde uw vrouw dat ze enkel wist dat u door de autoriteiten gevraagd werd om in een bedrijf in China te gaan werken maar dat ze niet wist wanneer u het voorstel kreeg, hoe u hier in eerste instantie op gereageerd had en hoe de autoriteiten reageerden toen u uiteindelijk het aanbod afsloeg. Ze wist zelfs niet waarom u het aanbod weigerde. Dergelijke vragen heeft ze ook niet gesteld (CGVS F. (...), p. 8). Wat uw arrestatie betreft wist uw vrouw niet door hoeveel agenten u gearresteerd werd noch wist ze waar en hoe u werd vastgehouden, wat ze tijdens uw arrestatie aan u vroegen en waarom u uiteindelijk was vrijgelaten. Hoewel uw vrouw verklaarde dat u na de arrestatie onverzorgd en in de war naar huis kwam verklaarde ze bovendien dat ze u niet gevraagd had hoe u door de autoriteiten behandeld werd. Ze verklaarde weliswaar te vermoeden dat ze u niet slecht behandeld hadden omdat ze geen sporen zag maar gaf toe dat ze het u niet gevraagd heeft (CGVS F. (...), p. 7-9). Haar vergoelijking – u sprak niet met haar over uw werk en ze wist zo weinig van de problemen omdat ze niets van uw werk wist en er daarom niet naar vroeg – kan niet weerhouden worden. Dat u gearresteerd werd maar dat uw vrouw niet informeerde naar wat u overkomen was, is immers compleet ongeloofwaardig. Ook haar bewering dat ze u niet gevraagd heeft hoe u behandeld werd tijdens uw arrestatie omdat ze niet aan het incident wou denken, is weinig ernstig. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij zich uitgebreid informeert over die elementen die rechtstreeks verband houden met zijn of haar verzoek om internationale bescherming, quod non in casu. De uiterst lacunaire kennis van uw vrouw over zaken die aan de essentie van jullie vluchtrelaas raken, maakt dat er geen enkel geloof kan gehecht aan de door u beweerde problemen.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Andermaal trachten zij geheel ten onrechte te vergoelijken dat verzoekster in het geheel niet op de hoogte bleek omtrent de essentie van het door hen aangevoerde asielaas en omtrent in dit relaas dermate cruciale elementen als de banden tussen verzoekers bedrijf en de overheid, het voorstel vanwege de autoriteiten aan verzoeker, verzoekers eerste reactie, de reactie van de autoriteiten na verzoekers weigering en verzoekers arrestatie, wedervaren en vrijlating. Gezien verzoekende partijen hun land en regio van herkomst zouden hebben verlaten omwille van dezelfde problemen en uit hoofde van dezelfde vrees voor vervolging, gezien zij beide een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en gezien zij zich daarbij beroepen op dezelfde asielmotieven, mocht redelijkerwijze van hen worden verwacht dat zij, al was het maar met het oogmerk op hun verzoek om internationale bescherming en om hun relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te kunnen zetten en te kunnen stofferen met de nodige achtergrondinformatie, elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke asielmotieven; zeker voor wat betreft de kernelementen in hun relaas. Derhalve was het geenszins onredelijk om van verzoekster te verwachten dat ook zij omtrent de voormelde, essentiële elementen in dit relaas gedegen verklaringen zou kunnen afleggen.

Ook verzoeker vertoonde overigens een kennelijk en verregaand gebrek aan interesse in de door verzoekende partijen aangevoerde problemen en situatie. In dit kader wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“Dat er aan het door u beweerde probleem geen geloof kan gehecht worden blijkt ook uit het merkwaardige feit dat u weinig informatie had over de evolutie van uw problemen sinds uw vertrek uit Iran. U wist weliswaar via uw vader dat H.K. (...) door de autoriteiten was benaderd en over u werd verhoord – hiervan was uw echtgenote merkwaardig genoeg niet op de hoogte –, maar u wist helemaal niets over wat er allemaal aan H. (...) werd gevraagd (CGVS, p. 15-16; CGVS F. (...), p. 10). U rechtvaardigde uw onwetendheid hierover door te stellen dat uw vader dergelijke vragen niet had gesteld en dat het gevaarlijk was om hierover te spreken (CGVS, p. 15-16). Deze rechtvaardiging overtuigt niet, aangezien het blijkbaar

wel mogelijk was om u op de hoogte te brengen van H. (...)’s verhoor door de autoriteiten. Dat dit mogelijk was, maar dat het onmogelijk zou geweest zijn om de inhoud van de gestelde vragen te weten te komen, houdt geen steek. Overigens wist u ook niet of uw vader nog na uw vertrek contact gehad heeft met ingenieur K. (...) die eerder een bemiddelingspoging in uw zaak had ondernomen. Dat u het aan uw vader zou gevraagd hebben maar dat u enkel te horen zou gekregen hebben dat u zich geen zorgen moest maken – u gaat ervan uit dat uw vader heel veel dingen voor u verbergt – (CGVS, p. 17), klinkt bovendien weinig aannemelijk, aangezien uw vader, zoals aangehaald, u wel kon zeggen dat H. (...) werd verhoord. Uit het feit dat u zelf geen contact heeft opgenomen met K. (...) en dat u geen informatie heeft over contacten tussen K. (...), nochtans een familielid met invloed die voor uw vertrek een bemiddelingsrol heeft opgenomen, en uw vader kan bijgevolg opgemaakt worden dat u bij K. (...) niet heeft gepeild naar de actuele stand van zaken van uw problemen naar aanleiding van uw weigering om in China te gaan werken. Nochtans zijn uw problemen intussen geruime tijd geleden ontstaan en kan op zich niet worden uitgesloten dat ze intussen sinds uw vertrek uit Iran in positieve zin zijn geëvolueerd. Dat u noch over H. (...)’s ondervraging informatie had noch via K. (...) geüpdatete informatie over uw problematiek heeft proberen te verkrijgen, tast, gelet op het reeds vermelde feit dat van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert naar al deze elementen die enigszins verband houden met zijn vrees bij terugkeer, wederom de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen aan.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat verzoeker zijn vader of iemand anders in Iran niet in moeilijkheden wilde brengen, kan bezwaarlijk volstaan om te verklaren waarom hij naliet de nodige pogingen te ondernemen teneinde zich op de hoogte te stellen van zijn problemen en situatie. Vooreerst maken verzoekende partijen in dit kader, gelet op de veelheid aan beschikbare communicatiemiddelen heden te dagen, in het geheel niet concreet of aannemelijk dat op of welke wijze een contactname met de betrokken personen in hunner hoofde zou kunnen leiden tot problemen en beperken zij zich in dit kader tot het uiten van een aantal blote, niet-gestaafde, algemene en ongefundeerde beweringen. Bovendien gaan zij met hun betoog kennelijk voorbij aan de terechte vaststelling dat verzoekers vader verzoeker wel op de hoogte kon en durfde brengen van de ondervraging van H. Gelet op deze vaststelling, kan niet worden ingezien waarom zijn vader hem niet op de hoogte kon brengen omtrent de overige voormelde gegevens. Dat zijn vader dingen voor hem zou willen verbergen, mist, gelet op het cruciale belang van deze informatie voor het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen, eveneens iedere ernst. Er kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker klaarblijkelijk naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekende partijen ingeroepen vrees voor vervolging.

Tevens wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Tot slot heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u tot op het moment van uw vertrek nog steeds een actief bedrijfje had. Er sloop immers een merkwaardigheid in uw verklaringen in dit verband. U verklaarde op 22/5 gearresteerd te zijn toen u terugkwam van uw werk. Drie dagen later, op 25/5, verliet u al halsoverkop uw land. Hierna sloot uw vader uw bedrijf af en betaalde nog uw twee werknemers uit (zie neergelegde uitbetalingen). Opvallend in dit verband is dat er blijkbaar geen lopende bestellingen waren op het moment van uw plotse vertrek (CGVS, p. 17). Dat er, ofschoon uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u tot aan uw vertrek bleef werken en ofschoon uw bedrijf in de verkoop van goederen werkte, geen enkele lopende bestelling meer geweest zou zijn, kan slechts moeilijk overtuigen. Deze eigenaardigheid is een extra aanwijzing dat uw bedrijf in andere dan de door u geschetste omstandigheden zijn activiteiten heeft stopgezet.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Met hun loutere herhaling van en volharding in hun verklaringen, doen zij aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen namelijk hoegenaamd geen afbreuk.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen eveneens met reden aangegeven:

“Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw vluchtrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn bovendien van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald om de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België en Griekenland gevoerde religieuze activiteiten

onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen inzake uw vluchtaanleiding maakt u die beoordeling onmogelijk.”

Inzake de voorgehouden bekering van verzoekende partijen en de vrees voor vervolging die zij hieraan verbinden bij een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst, wordt in de bestreden beslissingen verder geheel terecht gemotiveerd:

“Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na uw vertrek uit Iran zijn de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Wat u betreft zijn er een aantal elementen die ernstige twijfels doen rijzen aangaande de authenticiteit van uw religieuze engagement en die wijzen op het opportunistische karakter van uw religieuze activiteiten in Europa. Zo kan opgemerkt worden dat hoewel jullie reeds in Griekenland besloten als christenen door het leven te gaan (CGVS, 19) en jullie in mei 2019 reeds in België aankwamen, jullie op de dag van jullie persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 26 november 2020 nog niet gedoopt waren. Verder is het opvallend dat jullie slechts zeer sporadisch naar de kerk gaan. Zo ging u pas een of twee maanden na uw aankomst in België naar de kerk in Kuurne (CGVS, p. 21). Hoewel de eerste lockdown plaatsvond in maart 2020 en er sindsdien momenten waren dat kerkbezoek mogelijk was, blijkt uit jullie verklaringen dat jullie laatste kerkbezoek in Kuurne dateert van januari 2020 (CGVS, p. 20). U voegde er zelfs expliciet aan toe dat u een maand à anderhalve maand voor het uitbreken van de coronacrisis een laatste keer naar de kerk in Kuurne ging en dat u intussen geen contact meer heeft met deze kerk (CGVS, p. 20; p. 22). Dit wijst op een zeer beperkte geloofsbetrokkenheid. U legde weliswaar uit dat u vond dat de Iraanse kerk van Kuurne jullie te weinig begeleidde. Dit is evenwel geen afdoende rechtvaardiging hiervoor, aangezien niet kan worden ingezien dat, indien jullie mentaal geen aansluiting vonden bij de kerk van Kuurne, jullie zich in België niet tot een andere kerk zouden kunnen richten waar jullie wel mentaal aansluiting zouden kunnen vinden. Uit de door u neergelegde documenten en uw verklaringen blijkt weliswaar dat u virtueel nog in contact staat met de Amerikanen in Griekenland die u tot bekering aanzetten, dat u Bijbelstudie volgt en bidt. Dat u op een betrokken en oprechte wijze met uw Grieks-Amerikaanse kerk in contact zou staan is echter niet aannemelijk. Ofschoon uit het attest van uw Grieks-Amerikaanse kerk blijkt dat u o.m. Bijbelstudie volgt, blijken jullie immers een uiterst beperkte kennis over de christelijke geloofspraktijk en over basiselementen van het christendom te hebben, waardoor niet kan aangenomen worden dat jullie werkelijk oprecht betrokken zouden zijn bij deze virtuele sessies. Zo kende u de betekenis van Pasen niet, waarop de verrijzenis van Christus herdacht wordt. Pasen is nochtans de belangrijkste christelijke feestdag. U verklaarde dat Pasen de dag is dat Jezus op zijn volgelingen schijnt en voegde eraan toe dat het zoiets moet geweest zijn en dat u nog niet goed onderwezen bent in het christendom (CGVS, p. 20). Dat u het belangrijkste christelijke feest niet op afdoende wijze kon duiden, hoewel u dit feest eigenlijk al twee keer had kunnen vieren, tast uw beweerde christelijke overtuiging en uw beweerde betrokkenheid bij de Grieks-Amerikaanse kerk aanzienlijk aan. Verder kon u niet zeggen wat Pinksteren is en wat Hemelvaart is (CGVS, p. 20). Dat u zich hierna tot de tolk richtte met de vraag om geen vragen meer te stellen over het christendom omdat u zich over uw beperkte christelijke kennis schaamde is in dit verband veelzeggend (CGVS, p. 21). Verder is ook de kennis van uw echtgenote uiterst lacunair, zoals ze ook zelf aangaf. Zo gaf ze toe niet veel kennis te hebben over de Bijbel en dat ze zich niet echt in het christendom heeft verdiept. Zo was voor haar de liefde in het christendom cruciaal, maar kon ze geen begin van antwoord formuleren op de vraag wat er in de Bijbel over de liefde wordt vermeld (CGVS F. (...), p. 10). Verder gaf uw vrouw toe dat, hoewel jullie mekaar gefeliciteerd hadden met Pasen, ze niet wist wat de betekenis van Pasen is. Verder kende ze net als u de betekenis van Pinksteren en Hemelvaart niet en wist ze over Pilatus enkel te zeggen dat hij iets met Jezus te maken had. Verder wist ze niet wie Lazarus was, kende ze de farizeeërs niet en wist ze niet wat parabels zijn. Gevraagd naar de eerste vier boeken van het Nieuwe Testament antwoordde ze Mattheus, Lucas en Handelingen terwijl het Mattheus, Marcus, Lucas en Johannes moet zijn. Tot slot kan nog opgemerkt worden dat het hoogst opmerkelijk is dat hoewel uw vrouw verklaarde dat ze een Bijbel had ze niet meteen wist wanneer ze er laatst in had gelezen en dat ze zelfs niet eens meer wist wat ze toen precies had gelezen. Ze wist overigens ook niet wat uw favoriete Bijbeltekst is (CGVS F. (...), p. 11-13). Dat uw vrouw zo weinig Bijbelkennis heeft, is opmerkelijk, aangezien één van de personen die jullie aangezet heeft om jullie te

bekeren haar naar de Bijbel had verwezen om meer [van het christendom] te begrijpen (CGVS F. (...), p.13). Jullie bijzonder beperkte christelijke kennis ondergraaft in ernstige mate de geloofwaardigheid/oprechtheid van jullie beweerde bekering. Immers, van een bekeerling kan verwacht worden dat hij kennis neemt van de inhoud van het geloof waartoe hij zich bekeert en dat hij bijgevolg basisinformatie heeft over zijn nieuwe geloof, hetgeen bij jullie manifest niet het geval is. Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende jullie beperkte geloofsactiviteiten in België en betreffende jullie bijzonder gelimiteerde christelijke kennis hebben jullie niet aangetoond dat jullie zich in Europa vanuit een oprechte, diepgaande en verinnerlijkte overtuiging tot het christendom hebben bekeerd. Bijgevolg hebben jullie niet aannemelijk gemaakt dat jullie zich bij een terugkeer naar jullie land van herkomst als christenen zullen manifesteren of dat jullie als dusdanig gezien zullen worden door jullie omgeving.

Het feit dat u en uw echtgenote in Europa enkele christelijke activiteiten hadden, zoals blijkt uit jullie documenten, doet hieraan geen afbreuk. Het feit dat jullie geloofsactiviteiten hadden wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering. Uw geloofsactiviteiten dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat jullie, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deden. Betreffende jullie uitgevoerde geloofsactiviteiten kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit echter, zoals hierboven werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt – of die geloofwaardige bekeringsactiviteiten hebben ontwikkeld - ook dit hebben jullie, gelet op de onoprechtheid van jullie bekering niet aannemelijk gemaakt -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

Verzoekende partijen slagen er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zij beperken zich in wezen immers tot een loutere herhaling van hun eerder afgelegde verklaringen omtrent hun (gebrek aan) kerkbezoeken, hun niet-gedoopt zijn en de coronamaatregelen, tot het vestigen van de nadruk op de contacten die zij onderhouden, de activiteiten die zij voerden en de documenten die zij ter staving hiervan neerlegden en tot een (gelet op hun toegang tot het internet, virtuele contacten met de Grieks-Amerikaanse kerk, beweerdelijk gevolgde Bijbelstudie en het bezit van een bijbel) onterechte en niet afdoende poging om hun bijzonder aperte en verregaande gebrek aan kennis inzake de kern van de christelijke geloofsleer te vergoelijken. Hiermee tasten zij de voormelde motieven op generlei wijze aan. Deze motieven worden bijgevolg door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst het christelijke geloof zullen aanhangen, dat zij zich aldaar als christen zullen manifesteren en dat zij er als dusdanig zullen worden gepercipieerd door hun omgeving en/of hun autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan vervolging zouden riskeren.

Derhalve is de verwijzing door verzoekende partijen naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekende partijen. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekende partijen dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen aanvechten noch betwisten waar terecht wordt gesteld:

“Betreffende de achtervolging van uw echtgenote door een onbekende, kan verder nog opgemerkt worden dat er aan de door u geschetste context, met name uw professionele problemen omwille van uw weigering om samen te werken met de Iraanse autoriteiten in China, geen geloof gehecht kan worden. Bijgevolg blijkt uit niets dat de achtervolgende persoon meer zou zijn dan een gauwdief, zoals uw echtgenote ook aanvankelijk dacht. Bovendien slaagde uw echtgenote erin om haar belager te doen vluchten (CGVS F. (...), p. 14). Nergens uit jullie verklaringen blijkt dat uw echtgenote hierna nog in de problemen met deze onbekende persoon is gekomen, noch dat deze gebeurtenis op zich voor jullie een aanleiding zou geweest zijn om Iran te verlaten, noch dat jullie omwille van deze eenmalige, weinig zwaarwichtige gebeurtenis bij terugkeer naar Iran een vrees voor vervolging of ernstige schade zouden moeten koesteren.

Wat betreft de opmerkingen van uw advocaat dat er ten tijde van uw onderhoud in België een proces bezig was tegen Iraanse spionnen en dat het Iraanse regime ver durft te gaan kan nog opgemerkt worden

dat er aan het feit dat u werd gedwongen om samen te werken met de Iraanse autoriteiten geen geloof kan gehecht worden en dat het proces op zich niets met uw zaak te maken heeft.

De opmerking van uw advocaat dat Iraniërs veroordeeld kunnen worden na een asielerzoek in het buitenland (CGVS, p. 27) wordt niet bevestigd door de beschikbare informatie waaruit blijkt dat het verzoeken om internationale bescherming voor Iraniërs niet strafbaar is en dat er geen informatie is waaruit zou blijken dat terugkerende verzoekers om internationale bescherming louter omwille van hun asielerzoek in het buitenland in de problemen zijn gekomen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd."

De overige door verzoekende partijen neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Verzoekende partijen beroepen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, tonen zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoekende partijen tonen voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissingen zouden zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van deze beginselen evenmin op dienstige wijze aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT